

За разлику од Римљана који су пре два миленијума разапели живог Христа, другосрбијански јуришници који већ данима разапињу покојног патријарха Павла савршено знају шта раде. Зато то и раде.

Знају они да је Српска православна црква једина национална институција која и даље ужива велики углед у народу. Јесте, тај народ често гунђа на похлепне свештенике и њихову тарифу, која је математички феномен – једначина у којој нема познатих вредности, па је онда сваки резултат тачан. Али, тај исти народ, из пуно разлога, ипак воли и поштује своју цркву. Између осталог и зато што она јесте управо то – његова црква. Која увек дели судбину с њим. Пет векова отоманске окупације, па страдања Срба у Хрватској и Босни за време Другог светског рата, па четири и по деценије социјализма, па онда последњих десет година на Космету... У свим тим голготама, обичан човек имао је и има у Цркви оно што му је најпотребније – помоћ, подршку и уточиште.

Не морате да будете верник да бисте то поштовали. Нити да би Српска православна црква поштовала вас. Мало ли је примера, па и у новијој, крвавој историји, да су се католици и муслимани масовно лечили у српским православним храмовима (од којих су неке, на Космету, касније спалили и срушили)! Зато није никакво чудо што СПЦ редовно заузима прво место у оним анкетама "Институције у које грађани Србије имају поверења". Људи могу да се љуте овог или оног свештеника, али не и на цркву која представља, кажу, кичму овог народа.

Патријарх Павле, као неко ко се 19 година, и то каквих 19 година, налазио на челу СПЦ, свакако да у овом тренутку персонификује тај огроман углед у народу. Плус је, захваљујући испосничком понашању и држању, стекао и нешто личног угледа. Његов одлазак с овог света, иако је преминуо с навршених 95 година и после дуге болести, зато представља губитак за СПЦ и српску нацију. А за овдашње нападне безбожнике – идеалну прилику да свој захуктали крсташки рат против Српске православне цркве додатно заоштре.

Прилику користе немилице. Ударна пера Друге Србије, од Петра Луковића, преко Теофила Панчића и незаобилазног Мирка Ђорђевића, па до Жарка Кораћа, исмевају чин проглашења националне жалости, веру у Бога као такву, цркву као свакакву, чак и самог покојног патријарха. Сајтови "Е новина" и "Пешчаника", од како је објављено да је Његова светост преминула, крцати су текстовима у којима се изричу најгоре квалификације о СПЦ и Патријарху Павлу, док се Србија оцењује као заостала, клерикална имитација државе.

Од кога је, није ни за чудити. Али, намеће се питање шта је сврха дана жалости, макар то била и три дана жалости. Неће бити да се том приликом води рачуна једино о томе да на телевизији нема песама и комедија. Ваљда правила у таквим ситуацијама забрањују још нешто, а не само приказивање "Мући". Рецимо, вређање особе (или особа) због чије је смрти и проглашена национална жалост – то би, барем по логици ствари, морало да повлачи законску одговорност. Иначе, чему уопште служи дан жалости, ако поменути активисти и гласила Друге Србије могу по свом нахођењу да објављују такве гадости и бљувотине?!

Они апсолутно знају шта раде. Знају да је проглашена национална жалост и потпуно свесно је крше. Што значи, испунили су све неопходне и довољне услове да буду кажњени због свог безобразлука.

Да ли ће и бити? Чисто сумњам. Србија ће, како би доказала да није клерикална, поштедети ове који је оптужују да је клерикална због тога што се усудила да тугује за поглаваром цркве која већ вековима делу судбину народа који је и створио ову државу. Невоља је само што ће, у истом трошку, Србија тим нечињењем ко зна који пут показати и да је неозбиљна држава.

П. С. Иако је посебно непријатно било отворено писмо "Грађанске Војводине", самозване "иницијативе невладиних организација" од којих је као прво наведено Независно друштво новинара Војводине, којим председава легендарни Динко Грухоњић, не би га требало тумачити у овом контексту, барем док се не Ненад Чанак и Ивица Дачић не договоре да ли Дан жалости који прогласи Влада Србије важи и у Војводини.